

JÁSZ ATTILA

A zöld ruhás angyal

*Kétségtelenül a zöld ruha uralja a képet,
áll össze a kissé csúnya arccal,
amit az angyal kénytelen viselni.
Szürkés gólyaszárnyakkal,*

*az egyiket kítárva,
másikat lebillentve kissé,
csupán a kompozíció kedvéért.
Mivel egyébként lehetetlenül meredeznek*

*a zöld ruha mögött.
Mégis ez a kedvesen csúnyácska arc
az egyetlen kapaszkodó, út
e kissé mereven kezelt témájú képhez.*

*Melyen valami rést, repedést keres az ember
egy részlet kicsiny felületén,
amin keresztül be lehet jutni
a puritánul berendezett szobabelsőbe.*

*Elsőre nem, persze, csak sokadik próbálkozásra.
Nem bízhatod másra.
Be kell jutnod oda,
ahol éppen mozdulatlaná dermed a pillanat.*

*Egy pillanatra csupán.
Hogy aztán menjen tovább,
folytatódjon aminek folytatódnia kell.
A jól ismert történet.*

*A zenészek éppen megszólaltatnák hangszereiket.
Eredeti mind, 17. század.
A karvezető a fejével már szinte int,
bólint, hogy kezdjék. Hogy akkor most.*

*De mégse történik semmi,
befagyott a mozdulat,
nem indul a gyomorból
az a kellemesen mélyülő zsongás,*

*ami egy kis borzongást okoz,
amit csak a viola da gamba
tud kelteni benned
basszus kísérelésével egyetemben.*

*De a kép,
bármennyire nem meglepő is, hallgat.
Vagyis a zenekar, persze.
Aminek szólnia kéne,*

*hisz beléptél a térbe.
Hogyne. És talán
feloldhatná a két főszereplő közti feszültséget
is közben.*

*Mely látszólag indokolatlan.
Vagyis az ismert történet szerint az.
De most mégis jól érezhető,
kitapintható a csend.*

*Mintha az angyal mondani akarna valamit épp,
de még mintha habozna, hezitálna kicsikét.
Valami jelre várna, valami biztatásra.
Valakitől.*

*Ám Mária, hisz biztosan ő az, szintén hallgat.
A bizonytalanság köpenyében téblábol,
nem figyel eléggé. Nem tudja, mi van,
mi lesz.*

*A következő pillanatban.
Mintha csak szándékosan húzná az időt.
A vonók meg közben a levegőben állnak,
miként ha a pillanat áhítatában.*

*Kívülről gonosz varázslat sejthető már-már
a képteremtő szándék mögött,
mikor váratlanul megindul,
a hatalmasra sikerült női kézfej felemelkedik.*

*Valami teljesen másról mesél
a türelmes szemlélőnek. Mintha csak ezért
állította volna meg a pillanatot
a festő, merevítette képpé az időt.*

*El akar mondani valamit.
Hogy itt történik, történt, történhet valami
lényeges. Talán még most is érdekes.
Kidolgozni néhány lényegtelennek tűnő részletet.*

*A zöld ruhás angyalt
Pinokkió-orral, elálló füllel
és göndör, vörös fürtökkel ruházva fel.
Aki, valószínűleg szintén erre várt,*

*mert annyira természetesen áll ott,
mintha sorban, boltban kenyérért.
Vagy multiplakát kedvesen buta arca volna
sugallva az eleve ismerősség ígézetét.*

*Birtokban tartva a figyelmet az utcán.
A tereken, az út melletti, kopár helyeken.
Ahol egy zöld ruha a minimum,
vörös hajjal.*

*Miként egy álruhás angyal,
modellként a kamera előtt
pózol természetes arccal.
Az ismerősség ígézetében.*

*És eszedbe se jut, hogy ő csupán pénzért
vár a mester utasításaira.
Hogy meddig álljon mozdulatlanul.
Nem lehet, nem létezik, gondolod.*

*Hisz pontosan látod, bokáig
vattaszerű felhőbe süpped,
ott lebeg. Bár lehet,
hogy így szárnyai teljesen fölöslegesek,*

puszta díszletek.

Mégis.

*A hangszeres arkangyalok a kép felső részén szintén
felhőpárkányon ácsorognak.*

Várákznak valamire.

De így van ez jól,

rendjén,

hisz alattuk

*a szellőfüggöny mögül
szőlőfürtként elrendezve,
alig felismerhetően
ezernyi apró angyalkafej lesi*

a történet kimenetelét.

Hogy felismered-e

a sárga festéken áthatító

fehér galamb jelentőségét.

Hisz ő fröccsent némi fényt

a csukott szemű,

zöld ruhás angyal

kedvesen csúnya arcára,

onnan vetül tovább Máriáéra.

S kiemeli a szép, fiatal,

felfelé figyelő női arc

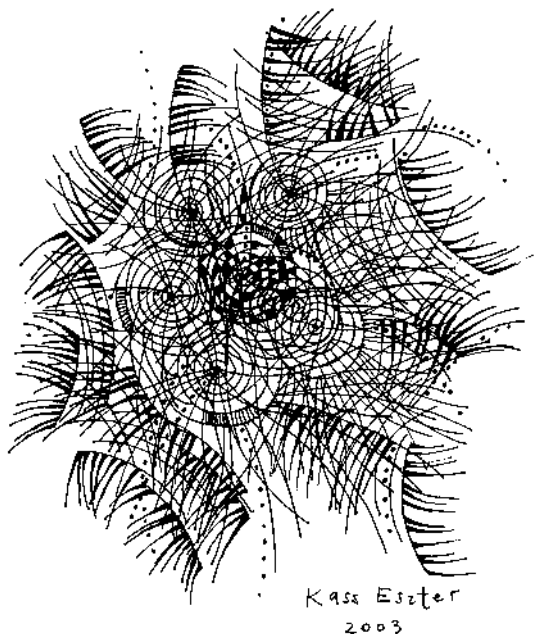
finom vonásait.

*De nem figyeltél eléggé,
mert a háttérben a viharos ég
(miként mindig is Greco képein)
már készülődik elzárni a menekülés lehetőségét.*

*Ott rekedsz a képben,
hogy a kellő komolyságú díszletek előtt
segíthessél végre az angyalnak,
átadni üzenetét,*

*és hogy megszólalhassanak végre
a hangszerek is,
és együtt dicsérhessétek az Urat.
De az angyal csak áll, némán,*

*elfelejtette az üzenetet,
míg a háttérben egy festett kutya ugat.*

Kassa Eszter
2003